

Derimod kan Flertallet ikke tilraade at skride til Oprettelsen af et Statslaboratorium med Ansættelse af en Række nye Embeds- og Bestillingsmænd, forinden det ad ovennævnte Wei har viist sig, om der i Virkeligheden maatte være nogen Fornødenhed herfor. I Henhold til Foranstaaende stiller Flertallet Endringsforslaget under Nr. 1.

Mindretallet (Bajer, Dahl, Hammerich og P. Holm) kan i alt væsentligt henholde sig til, hvad det i Rigsdagssamlingen 1888—89 dannede Udvalgsflertal (6 af 9 Medlemmer) udtalte i den Betænkning, som blev afgiven den 26de Marts 1889. En fylldigere Begrundelse af de under Nr. 2—13 stillede Endringsforslag blev dog givet af det samme Flertal i den til Afgivelse inden Juleferien færdige Del af Betænkningen. Denne Del meddeles derfor her, kun med de nødvendigeste Rettelser, navnlig af Ordet „Flertal“ til „Mindretal“.

Ved Begyndelsen af Udvalgets Arbejde i denne Samlings I. Afdeling affattede det senere til Ordfører valgte Medlem (Bajer) det under Bilag I. meddelte „Til Dplysning om andre Lande“. Heraf kan vel ikke sluttet Noget med Hensyn til Danmark, som jo altsaa — uagtet Jordærvælsen andensteds — kunde udmærke sig ved forholdsvis gode og uforsfædede Levnedsmidler m. m. Efter Mindretallets Mening vilde man dog uden Tvivl lægge for megen Vægt paa Udfaldet af de hidtil her med utilstrækkelige Midler foretagne Undersøgelser (jfr. Bilag III.—IV.), dersom man deraf vilde fristes til at slaa sig til Ro i Tillid til, at vort Fædreland, hvor jo dog Kassessvig og lignende bedrageriske Forhold desværre langt fra ere ukjendte, skulde være renere end Udlandet, naar Talen var om Ubefmittethed lige over for Vareforsæftninger. Beviserne kunne kun føres, naar tilstrækkelige Midler til at føre dem findes. Det er netop disse Midler, som nærværende Lovforslag søger at tilvejebringe. Sandsynligheden taler for, at det Land,

som ikke lader sin Lovgivning følge med, naar de fleste andre Lande allerede have indført et stærkt Tilsyn med Levnedsmidler, allerjærest bliver oversvømmet af de fletteste og mest forfæskede Varer; thi disse søge naturligvis Afsløb paa Markedet, hvor man mindst dæmmer op imod dem. Det er den samme Betragtning, der synes at have ligget til Grund for en Beslutning paa den sjette internationale Kongres for Sundhedspleie, som den 25de September—2den Oktober 1887 holdtes i Wien, og paa hvilken man udtalte sig for international Lovgivning med Hensyn til Levnedsmidler. (Se Beretningen i „Vierteljahrsschrift für öffentliche Gesundheitspflege“, Braunschweig 1888, S. 303—309.)

De Hovedmidler, ved hvilke man søger faa vidt muligt at betrygge Befolkningerne i den omhandlede Henseende, og som findes foreslaaede ogsaa i nærværende Lovforslag, ere væsentlig følgende:

1. Laboratorium til Undersøgelse af Levnedsmidler (her § 1);
2. Undersøgere — eller rettere Prøveudtagere — Personer med Forstand paa, hvorledes offentlig salbudne Levnedsmidler m. m. fra hele Landet formaalstjenligt bringes ind under Laboratoriets Undersøgelser (§§ 1, sidste Stykke, og 4); og
3. Fastsættelse af virksomme Straffe end Bøder, hvilke for den større Bedrager kun betyder, at han fritjober sig for Straf og endda tjener Penge, fordi det Hele kun er ham et Beregningsspørgsmaal (§§ 6, 7, 9, 10 og 11).

Dertil knytter sig i nærværende Lovforslag Bestemmelsen om Salg af Brød (§ 5) m. m.

Mindretallet anser et Statslaboratorium, som virker udelukkende i det Offentliges Tjeneste, for i Almindelighed bedst stiftet til „at yde Retshaandhævelsen den nødvendige sagkyndige Hjælp ved Forsøgning af de med Levnedsmidler forøvede Forsæftninger og andre Misligheder“. Da der imid-